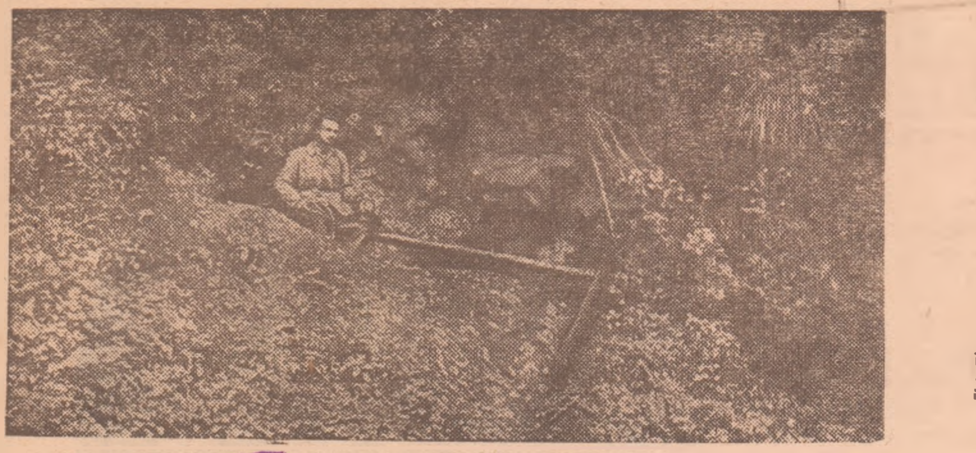

Proletari din toate țările uniți-vă!
La lupta pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 29 (545) ☆ sîmbătă 3 noiembrie 1956 ☆ 4 pag. 15 bani

Taina „Porții zînelor"

Intrarea în peșteră, văzută din interior.

O ISTORIOARA

...Moșul povestea rar, cu glas liniștit și uneori cam lugubru:

— Și deodată, așa, ca o pîclă albă, se înălță din gaura aceea blestemată și aburi înspre turma de vite, iar eu pe loc mă simții țeapăn. Apoi lucrul acela s-a sfîrșit repede, iar la mulsoarea de-a doua zi, zînele îmi luaseră tot laptele de la 4—5 vitișoare. Drept să-ți spun, tare m-am mîniat — dar mînia aceasta era să-mi fie a de pe urmă, că — vezi matale — eu numa' dintr-o cugetare de-o clipă m-am folosit ca să cobor acolo, în gaura aceea blestemată de cel de sus. Oamenii spun că m-au ridicat la aer leșinat și nici azi nu știu ce întîmplare am trăit atunci..."

UN OM ÎNVINGE SPAIMA

Istorisirea aceasta nu-i rodul unei scorneli de o clipă. Ea e culeasă și redată aproape întocmai, așa cum și-o transmit unul altuia locuitorii ce populează poalele dinspre miazăzi ale munților Rodnei.

Asemenea istorisiri — altele mult mai înfricoșătoare — se pot auzi multe prin partea locului pomenit. Una din ele, aceea ce v-am povestit-o — a încetat de mult să mai fie crezută de oameni; ba chiar a dat apă la moară — cum se spune — și neîncrederii cu care a început lumea a privi și celelalte istorisiri.

Despre felul cum s-au întîmplat toate acestea, — o să vă vorbească... tocmai rîndurile de față.

Leon Bîrte, un tînăr zdravăn de vreo 24 de primăveri, a venit nu de mult în satul Gersa ca învățător.

Intr-una din zilele văratice ale lui 1955,

Tov. Bîrte, peste cîteva clipe va dispare... sub pămînt printr-unul din coridoarele reduse ale peșterii.

învățătorul află că sub vîrful Bîrlei se află o gaură adîncă, care înaintează sub pămînt. Oamenii îi zic „Poarta Zînelor", iar alții „Peștera Zînelor"...

— Să nu mergeți într-acolo, tovarășe învățător, zînele îs foarte blestemățite — îl sfătuiau oamenii.

...Intr-o după amiază însă, singur fiind, învățătorul se duse sus la „Poarta Zînelor" și măsură adîncimea intrării cu privirea: „Vreo 12—15 m!" gîndi el. Tîrî doi brazi ce se aflau prin apropiere, îi legă cap la cap cu lanțuri și coborî în groapă.

Un metru, doi, zece!... doisprezece! Pipăi cu piciorul: pămînt. Se desprinse de brazi și... alunecă în jos pe un făgaș de pietriș. Cînd se ridică, fruntea, julită în cădere, îl durea puțin. Aprinse felinarul și deodată un fîlfîit îngrozitor de aripi se auzi crescînd din abisul zmolos din față. Flacăra galbenă, pierdută, a felinarului se stinse. Și, odată cu ea, fîlfîitul acela îngrozitor ajunse chiar deasupra capului, urcîndu-se spre înălțimi. O răcoare, parcă răcoarea morții, urca agale în urma lui...

La început, cuprins de o groază ușor explicabilă, Bîrte se ghemuise sub peretele abrupt, colțuros, stînd într-o nemișcare încordată. Apoi, deodată, îi trecu prin minte o idee:

— Barem să văd! și, fără să mai piardă o clipă, aprinse din nou felinarul. Privi temător, apoi se porni pe rîs. Nu erau nici zînele, cum credeau oamenii, nici animalele bănuite de învățător: tot vacarmul acela

Invățătorul Leon Bîrte, înaintea cabanei de popas, în drum spre Peștera Tăușoarelor

asurzitor fusese stîrnit de o mare colonie de lilieci speriați...

PEȘTERA „IZVORUL TĂUȘOARELOR"

In prima duminică, cu o bucată de stalagmit în mînă, tovarășul Bîrte se repezi la Năsăud. Aci povesti totul profesorului Iosif Viehmann de la Școala medie, naturalist pasionat, iar acesta comunică Institutului Speologic „Emil Racoviță" din Cluj.

Cerînd aprobarea Academiei, Institutul hotărî o expediție la vîrful Bîrlei, însă venind acum toamna, ea fu amînată pentru vara lui 1956.

Și într-adevăr, în iunie-august anul acesta, o expediție formată din învățătorul Bîrte, profesorul Viehmann, ing. M. Șerban de la Institutul Speologic-Cluj și alții, cu tot echipamentul necesar, se coborî în peștera descoperită de curînd. Și din clipa aceea „Poarta Zînelor" deveni centrul unor minuțioase cercetări științifice, făcute cu aparate de specialitate: ele au arătat că descoperirea învățătorului Bîrte nu are importanță numai prin faptul că a pus la îndoială vechile legende; peștera, denumită acum „Peștera de la Izvorul Tăușoarelor", are o lungime de aproape 4.000 m devenind cea mai lungă grotă romînească cunoscută.

Membrii expediției au fost surprinși de faptul că în general peștera coboară în pante repezi sau în cascade de 3—12 m. De asemenea, așa-zisul „sistem de organizare" (necunoscut complet încă) e format cînd din săli uriașe, cînd din galerii reduse, prin care corpul omenesc nu poate să treacă. Adîncimea principală a peșterii a atins pînă acum 350 m dovedind că peștera e una din cele mai adînci din sud-estul Europei. In afară de acestea, expediția a descoperit aci formațiuni cristaline de gips (anthodite), întîlnite pentru prima dată în țara noastră. Fauna cavernicolă, de asemeni, e foarte diferită și diferențiată, alături de lilieci aflîndu-se aci și crustacei cavernicoli, apterigote depigmentate nedeterminate, un coleopter cavernicol de asemeni nedeterminat... ș.a.

Și acolo unde înainte „își aveau lăcaș" zînele, stau acum ore în șir oameni veniți să viziteze peștera cea mai lungă și mai adîncă din țara noastră.

Taina „Porții Zînelor" s-a destrămat...

Ștefan ZAIDES

Lăsați-mă numai să răsuflu puțin și am să vă spun tot. Zdup! Ajunge! Destulă alergătură!

Așa... care va să zică eu, Gheorghiță Reporterul, împreună cu Zdup, firește, am fost în vizită pe la cîteva surori mai mici ale „Scînteii pionierului"... E vorba adică de gazetele de perete ale unităților și detașamentelor.

Prima localitate în care ne-am oprit a fost...

...Lovrin

Aci am luat un interviu responsabilei colectivului de redacție al gazetei de perete din clasa a IV-a. Responsabila se numește Georgescu Elena, iar interviul l-am înregistrat pe bandă de magnetofon, așa că-l puteți asculta în întregime:

— Vă scriu copiii?

— Cum să nu scrie!?

— Le cereți voi?

— Le cerem noi și scriu și ei din proprie inițiativă. Avem mulți corespondenți în clasă. De pildă, Martin Nicolae și Miclău Mariana, înainte de a deveni pionieri, au scris două articole foarte frumoase prin care își arătau bucuria.

— Văd însă aci un articol al lui Popa Vlad...

— Da, ăsta i l-am cerut noi... E vorba despre disciplină.

— Dar ce, Vlad e indisciplinat?

— Ba dimpotrivă, e cel mai disciplinat din clasă. Tocmai de aceea l-am rugat pe el să scrie... Doar n-o să punem un indisciplinat să critice pe ceilalți.

— ...Și articolele voastre au avut efect asupra celor în cauză?

— De multe ori da. Popa Iosif și Bota Ion se băteau mereu, tulburau orele... în fine... Cînd s-au văzut la gazeta de perete, le-a cam trecut cheful. Văd că s-au liniștit...

I-am mulțumit frumos Elenei și am pornit mai departe spre comuna...

...Pesac

Aci Zdup a descoperit un lucru foarte interesant. Trei dosare cu titlurile frumos scrise pe ele: „Articole publicate", „Machete ale gazetei de perete", „Articole nepublicate".

In primul dosar, colectivul de redacție păstrează cu grijă toate articolele care au apărut la gazeta de perete. Oricine poate consulta această mică arhivă.

In cel de al doilea dosar am găsit desenate proiectele numerelor viitoare. Deci colectivul de redacție știe cu multă vreme înainte ce articole se vor publica și cere corespondenților să scrie. Colectivul mai are și un plan de materiale, după care se conduce.

Dar foarte interesant e cel de al treilea dosar, unde se păstrează articolele ce n-au fost publicate din diverse motive. Să vedeți cum se întîmplă. Aștelean Florica a dat spre publicare un articol. Acesta a fost citit, discutat și s-a ajuns la concluzia că e neglijent scris și necuprinzător. Aștelean Florica a fost chemată, i s-a arătat de ce articolul ei nu e bun și i s-au dat îndrumări. Peste cîteva zile, ea a prezentat un alt articol, cu titlul „Viața clasei", care a fost cu mult mai bun decît primul și a fost publicat imediat. Treaba asta, cei din colectivul gazetei de perete o numesc „munca cu corespondenții".

Numească-se oricum, eu știu una și bună: că e tare folositoare.

Peste puțin timp, mă aflam în altă comună, numită...

...Saravale

In ceea ce privește activitatea gazetelor de perete de la Școala romînă de 7 ani din această comună, am să-l las mai bine pe Zdup să vă povestească:

— Auuu! Auuu!

— Cum, nu pricepeți? Zdup, așezat în coadă, cu ochii în tavan, urlă a jale de ți se rupe inima. Privește pereții pustii, de pe care a dispărut demult orice urmă de gazetă, și iar urlă.

Atîta tot pot să vă povestesc despre gazetele de perete de la Școala romînă de 7 ani din această comună. Și, dacă nu sînteți mulțumiți, n-am ce vă face. Nici eu nu sînt.

GHEORGHIȚA REPORTERUL

„Ghimpele" unității din Lovrin

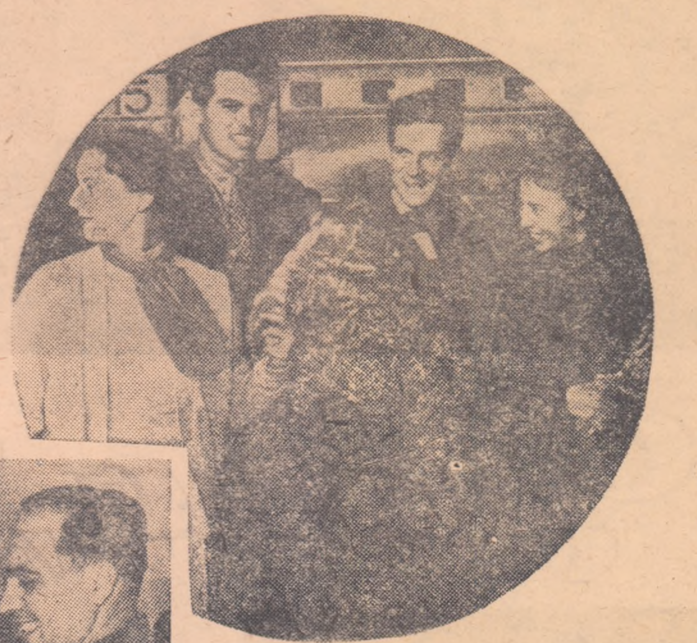
LUNA MARII PRIETENII

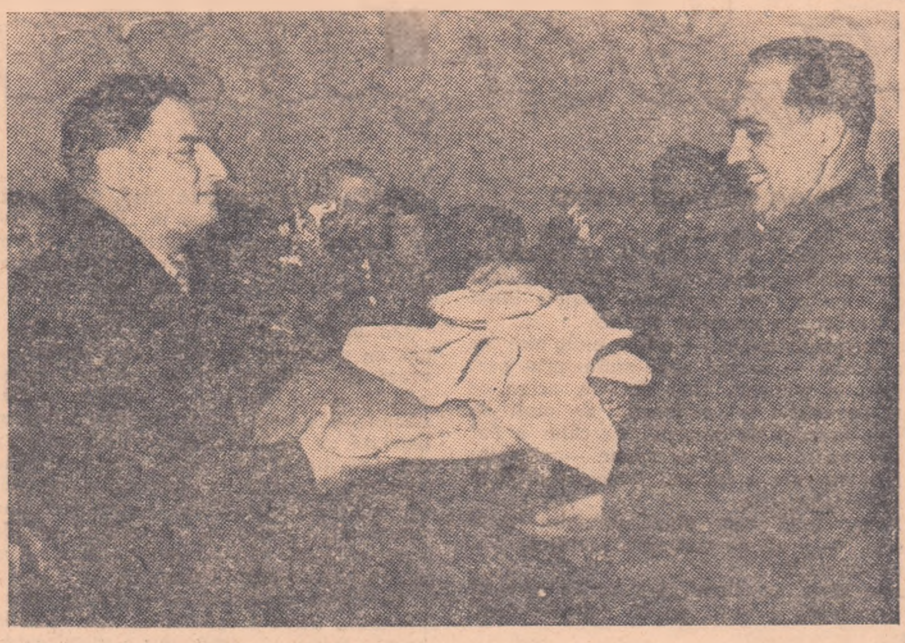
Ziua record

„Mîndria Luduşului", aşa îi spun întreprinderii lor, muncitorii uzinei de topit şi prelucrat cînepă. Şi încă sînt modeşti, fiindcă uzina din Luduş este cea mai modernă întreprindere de acest fel din ţara noastră. E într-adevăr o mîndrie fabrica aceasta. Şi mai e ceva: mai e simbolul unei prietenii adînci, frăţeşti, pritenie a faptelor nobile dintre două popoare. Fiindcă uzina din Luduş e înzestrată în întregime cu utilaj sovietic şi a fost montată de specialişti sovietici. Muncitorii luduşeni îşi amintesc cu drag de inginerul Lebediev, de tehnicianul Poleacov şi de atîţia oameni sovietici, care s-au străduit cu abnegaţie şi fără răgaz la montarea fabricii. Ca o dovadă de recunoştinţă, de bună amintire pentru aceşti tovarăşi din patria constructorilor comunismului, cei din Luduş au hotărît ceva: anume ca ziua de 25 octombrie din Luna Prieteniei să fie declarată în fabrica lor zi record. Şi a fost într-adevăr o zi record. Numai în primele cinci ore, planul zilnic din producţia superioară fusese îndeplinit. Era semnul cel mai frumos de preţuire adus prietenilor sovietici.

Krasnoiarsk-Botoşani

Kransnoiarsk, Krasnoiarsk... Degete nerăbdătoare căutau pe hartă depărtatul oraş sovietic. Pionierii Şcolii nr. 1 din Botoşani, primiseră veste de la nişte prieteni necunoscuţi de-acolo şi voiau să afle aşezarea exactă a oraşului. Au aflat-o. Tii, că departe mai era! Cîte mii de kilometri oare? Dar ce însemnătate au distanţele, cînd e la mijloc o dorinţă vie, să te cunoşti cu celălalt, să fi prieten. Pe aripile avionului, scrisoarea de răspuns a celor din Botoşani a plecat la Krasnoiarsk şi a ajuns cu bine. Asta a fost în primăvară. Acum, pionierii din Krasnoiarsk şi cei din Botoşani parcă ar fi prieteni de cînd lumea. Sînt mărturie minunatele vederi din Taiga, colecţiile de timbre sovietice, scrisorile dragi pe care le-au primit botoşănenii. Şi dacă credeţi că ei se lasă mai prejos, vă înşelaţi. Intrebaţi pe tovarăşa de la poştă, care expediază către depărtatul Krasnoiarsk desele lor scrisori, aşternute cu slovă curată, în limba lui Lenin.

Fotografia de sus: Un grup de artişti sovietici care ne vizitează ţara, la sosirea pe aeroport. *Stînga:* E o tradiţie străveche a poporului nostru să-i întîmpine pe oaspeţii iubiţi cu pîine şi sare. Delegaţii din R.S.S. Moldovenească sosiţi în vizită la Huşi au fost plăcut impresionaţi.

CHIPAROSI PE MALUL MUREŞULUI

Acum vreo 250 de ani, pe malurile Mureşului nişte grofi maghiari au început să facă dintr-o pădurice un parc. Printre aceştia găsim numele grofului Kunn. Mai tîrziu, în jurul anului 1900, Fay Bella, care are şi oarecari preocupări pentru ştiinţele naturii, aduce aici nenumărate specii de plante exotice din China, Japonia, America de Nord. După el, Ocskoy — care e şi ultimul proprietar al acestui parc — îl lărgeşte şi îl îmbogăţeşte.

Acum parcul dendrologic în care se studiază arborii din Simeria e un parc experimental care stă în atenţia oamenilor de ştiinţă din ţara noastră şi de peste hotare.

Toţi cei care au vizitat acest parc l au îndrăgit. In orice anotimp ai trece pe acolo, tot ce vezi e încîntător, totul te cheamă şi te îmbie.

Primăvara, cînd natura începe să se desmorţească, cerul e albastru şi gîzele zboară, atunci pe crăcile pustiite de frunze se desfac nişte flori mari, albe, altele roş, cu miros foarte puternic şi parfumat. Acestea sînt magnoliile.

Incet, încet, pe fondul verde cu nuanţe diferite, apar zeci de culori.

Firişoare de apă cristalină iau parte cu susurul lor la concertul păsărilor. Pe faţa unui lac mic, nuferii roşii se desfac în faţa soarelui.

Specii rare şi unice în ţara noastră ca: Abies Faxoniana, Abies Delawayi, Toreya nucifera şi altele, îmbogăţesc tabloul. Tot aici întîlnim şi bambusul, care creşte aproape văzînd cu ochii, arborele de plută, molizi japonezi, specii de Carya (un fel de nuc american). Foarte decorativi sînt chiparoşii californieni. Iar toamna, cînd parcul îmbracă haina cea mai bogat nuanţată, chiparosul de baltă tronează cu coroana lui impetuoasă, ruginie Cîţiva plopi albi şi salcîmi sînt tot aşa de bătrîni ca şi parcul. Salcîmii aceştia fac parte chiar din a doua generaţie de salcîmi aduşi în ţara noastră.

Bineînţeles că iarna tabloul e tot aşa de măreţ. Nenumăratele specii de răşinoase care-şi păstrează frunzele verde închis stau împovărate de zăpadă.

In parc sînt peste 250 de specii de arbori şi arbuşti. In ultimii doi ani însă, se lucrează la alte 400 de specii. Viitoarea mare seră care se construieşte va adăposti încă multe altele. In pepiniere lucrătorii staţiunii lucrează la aclimatizarea unor specii noi. Desigur că peste cîţiva ani le vom vizita în parc şi poate ne vom adăposti la umbra lor.

L. RANGA

DESPRE PRIETENII TĂI — PIONIERII SOVIETICI

Sub steagul unităţii

Zi de duminică. Dar abia au mijit zorile, şi grupuri de copii începură să apară lîngă şcoală. Unii ţineau în mînă cîte un sac, alţii aveau în faţă şorţuleţe. Porniră spre cîmp, cu rîsete, glume şi cîntec.

Iată-i pe cîmpul brigăzii a noua. Sînt întîmpinaţi de Djamat Iusupov — şeful brigăzii.

— Am venit să vă ajutăm! — spuseră copiii.

— Foarte bine. Avem nevoie de ajutorul vostru. Uitaţi-vă cît bumbac e de strîns! Începeţi de aici — şi Djamat Iusupov le arătă locul.

Cît de repede lucrează Firiuza Abdusattarova din cl. a VII-a. Ea culege bumbacul cu ambele mîini. Nasiba Isanova nu e chiar atît de iute. Încearcă şi ea să culeagă cu amîndouă mîinile, dar se încurcă. Văzînd-o, Firiuza îi spune:

— Nasiba, nu te uita la mîini. Uite, fă aşa! — şi îi arată cum trebuie să culeagă.

...Fîlfîie deasupra cîmpului de bumbac steagul roşu al unităţii. Mîinile bronzate ale copiilor strîng cu hărnicie capsulele albe şi pufoase. Sacii şi şorţuleţele se umplu de ele. Iar colo pe colină s-a şi înălţat o grămadă albă ca de zăpadă.

Într-un caiet, în faţa numelui Firiuzei stă cifra 58. Atîtea kg de bumbac a cules azi Firiuza Abdusattarova. Cîte 40—50 kg. au strîns Sanoat Rihsaeva, Saildjalah Nigmanova şi Firiuza Zakirova. Iar unitatea întreagă a cules într-o singură zi şase tone de bumbac. Din ziua cînd în colhozul „Al XIX-lea Congres al Partidului" s-a început culesul recoltei de bumbac, pionierii Şcolii nr. 15 din raionul Ianghi-Iulsk, regiunea Taşkent, au cules aproape 50.000 kg bumbac.

Aleea festivalului

Ninsese toată săptămîna. Pe jos era numai noroi lipicios. Fulgii de zăpadă, ca nişte ace, înţepau mîinile copiilor.

„Dorim ca o nouă alee să împodobească strada Radişcev" — aşa hotărîseră şcolarii din Sverdlovsk.

Şi copiii nici nu mai dădură atenţie frigului şi timpului urît. La data fixată începură să apară camioanele.

Pămîntul cădea cu zgomot în ciur. Tot mai mare şi mai mare creştea sub sita ciurului grămada de pămînt fin, necesar plantării tinerilor puieţi. Copiii lucrau în mai multe schimburi. După două ore de muncă un grup pleca, iar altul îi lua locul.

Celor mai buni şcolari le-a revenit cinstea să planteze copaci pentru aleea închinată celui de al VI-lea Festival Mondial al tineretului şi studenţilor. Aproape 100 de copaci şi mai mult de 3000 de arbuşti au sădit copiii pe strada Radişcev.

„Aleea Festivalului" — aşa au numit-o copiii din Sverdlovsc noua alee sădită de ei

COLŢUL CELOR MICI

Cum s-a păcălit vulpea

Din Murzilca

E ceva serios...

Sunase pentru recreaţie de cîteva minute, dar din clasa a VII-a A nimeni nu ieşea în curte, la joacă.

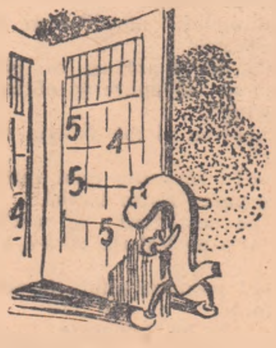
— Du-te fuga tu, Dinule, şi vezi ce are de gînd Petre cu „ai lui“, că se termină şi recreaţia mare, îndemnă unul dintr-a VI-a pe fratele său mai mic.

Solia alergă cît putu de repede, dar se întoarse cu veşti proaste.

Petre n-are timp acum de aşa ceva. Zice c-o să discutaţi după masă despre meciul de mîine.

— Uf!... Mai bine mă duceam eu să-l chem.

— Taci măi. E ceva

serios. Au luat un 2. Adică ce spun eu, mai mulţi 2. E serios de tot. Şi Goşa a luat 2.

Căpitanul echipei de fotbal alergă spre clasa a VII-a. Intr-adevăr, în clasă se discuta cu aprindere. Strînşi în jurul instructorului, pionierii îi povesteau cele întîmplate. La ora de limba romînă, Goşa Constantin, cei doi fraţi Paraschivescu şi alţi cîţiva pionieri luaseră nota 2.

Un asemenea eveniment nu se mai întîmplase în clasa lor şi cu totul neobişnuit era pentru Goşa şi pentru cei doi fraţi Paraschivescu.

— Poate că nici nu le-a pus nota în catalog, i-o fi speriat tovarăşa profesoară, spuse încet unul dintre băieţi, căutînd parcă să se convingă că nu e chiar aşa de gravă situaţia.

— Ba le-a pus-o, răspunse cu amărăciune un băiat care stă în banca întîi. Am văzut eu cînd a dat foile catalogului şi a scris la fiecare cîte ceva. Totuşi nici unuia nu-i venea să creadă că printre notele lui Goşa (5 la toate materiile) se poate furişa şi un 2.

Cum se poate aşa ceva? se citea întrebarea pe feţele colegilor.

Să vedem ce s-a întîmplat în după amiaza din ajun şi le vom putea răspunde, căci aici se pare să fie pricina.

Trebuie să ştiţi că toţi băieţii aceştia merg la Casa pionierilor. Şi să nu credeţi că se duc numai aşa... ca să se afle în treabă. Sînt printre primii în cercurile lor şi nici nu s-au gîndit vreodată să lipsească. Acolo au fost şi în după amiaza aceea: unii la cercul de geografie, alţii la cel de artă dramatică sau de limba romînă. Şi într-adevăr a fost o după amiază frumoasă. Să fi văzut cineva pe Goşa cît de captivat a stat la cercul de geografie. Era deosebit de interesant să asculţi acolo despre lucruri care s-au petrecut cu mii de ani în urmă.

Se mai gîndea Goşa din cînd în cînd şi la lecţii, dar ce putea face? Să plece de la cerc? Sigur că nu! Ii părea rău că nu-şi făcuse o parte din lecţii cu o zi înainte, aşa cum îşi propusese.

In după amiaza aceea nici n-a ştiut cînd a trecut timpul. Ei, dar tocmai aici am ajuns: a trecut timpul şi lecţiile au rămas nepregătite. Seara a învăţat numai la o parte din obiectele pentru a doua zi, iar la romînă nu s-a pregătit de loc şi nu şi-a făcut tema. Ceilalţi au păţit la fel.

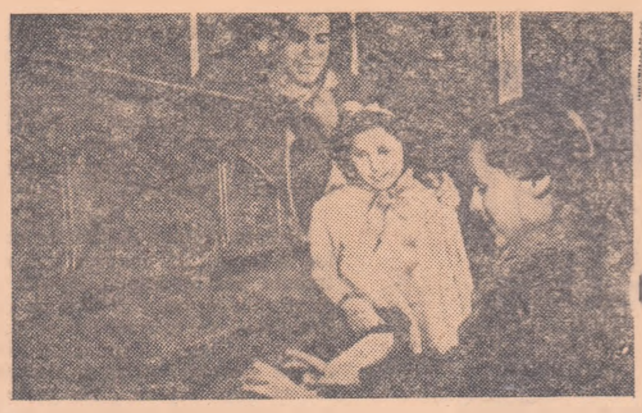

Pe bună dreptate, clasa s-a mirat de întîmplarea asta. Dar ce să-i faci? Şi elevii buni trebuie să-şi respecte cu încăpăţînare programul zilei.

Şcoala mixtă nr. 9
Craiova

Florica BALAN

O seară la „RADIO-MIERCUREA CIUC“

Seara se lăsase umedă şi răcoroasă peste orăşelul secuiesc. Sute de lumini se aprinseră rînd, pe rînd, în case şi pe străzi. Un grup de copii veseli, băieţi şi fete, se îndreptau gălăgioşi spre clădirea albă a staţiunii locale de radioamplificare.

Difuzorul din centrul oraşului împrăştia sunetele unei melodii cunoscute. Peste puţin timp, la ora 7 fix se anunţă: — Dragi tovarăşi, în programul de astăzi veţi asculta o emisiune transmisă de unitatea de pionieri nr. 1 de la Şcoala elementară maghiară din Miercurea-Ciuc. Programul va cuprinde festivitatea de încadrare a unor noi pionieri în unitatea şcolii.

In sala studioului domni pentru cîteva clipe o linişte adîncă. Copiii îşi ţinură respiraţia. Apoi corul detaşamentului nr. 2, intonă un cîntec pionieresc. Pe o măsuţă acoperită cu pînză roşie erau aşezate 9 cravate de mătase noi-nouţe şi tot atîtea insigne. Vozsak Laci, Erös Jenö, Bartha Ilonka, Horvath Ilonka, Hosszu Olga, Pèter Pista şi Pècsei Laci peste puţin timp vor fi pionieri.

După cîntecul pionieresc, instructoarea superioară anunţă numele celor care trebuie să primească cravata de pionier. „Păcat că nu-i puteţi vedea, dragi ascultători, pe cei nouă copii îmbujoraţi, îmbrăcaţi curat, frumos, în bluze albe şi fuste sau pantaloni bleumarin. Viitorii pionieri ţin în mînă angajamentele scrise cu grijă pe foaia albă de hîrtie împodobită cu desene colorate — spuse în continuare tovarăşa instructoare. Apoi anunţă: — In faţa microfonului se află Borbàth Klàri, elevă în clasa a III-a. Ea îşi citeşte angajamentul“.

Klàri e foarte fericită şi începe cu vocea puţin răguşită de emoţie: „Eu, tînăr pionier al Republicii Populare Romîne...“ Din cînd în cînd îşi îndreaptă privirea către steagul unităţii, al unităţii din care în curînd va face parte şi ea. Pentru o clipă fu din nou linişte. In aer însă plutea emoţie, nerăbdare. Urmă clipa mult aşteptată: instructoarea înodă cravata la gîtul Klàrei Borbàth şi îi prinse în piept insigna de pionier.

Rînd pe rînd, cei nouă copii îşi primiră cravatele roşii. In faţa microfonului păşi o fetiţă din clasa a VII-a, o pionieră veche.

— Unitatea noastră a primit azi în rîndurile sale pe cei mai buni dintre elevii clasei a III-a. In numele unităţii îmi exprim bucuria sinceră şi promit să-i ajutăm pe noii pionieri la tot pasul, ca pe nişte fraţi sau surori mai mici ale noastre — a spus ea.

Noii pionieri au mulţumit pentru primirea frumoasă şi au făgăduit să muncească şi să înveţe aşa cum se cuvine unui bun pionier.

A urmat programul artistic. Bitay Hajnal, pionieră în clasa a VII-a, i-a distrat pe pionieri şi pe ascultători interpretînd cîteva bucăţi pentru pian. Apoi corul a cîntat cîteva cîntece populare maghiare, Mátyàs Róza a citit o povestire, iar un băieţel a recitat versuri.

După ce steagul unităţii fu dus, festivitatea de încadrare a noilor membri în unitatea nr. 1, din Miercurea Ciuc luă sfîrşit. Emisiunea staţiei locale de radioamplificare se termină. Copiii îşi strînseră lucrurile, se îmbrăcară — netezind cu grijă cravata abia primită — şi o porniră împreună cu părinţii spre casele lor. Emoţia, bucuria lor încă nu se risipise. Venise în sfîrşit momentul potrivit pentru a da frîu liber veseliei, pentru a-şi povesti pe larg impresiile. In timpul festivităţii au trebuit să fie foarte liniştiţi. Orice zgomot mărunt se aude la aparatul de radio.

Emisiunea a fost interesantă şi frumoasă pentru ascultători, iar pentru copii, de neuitat; ei au trăit aevea fiece clipă a acestei frumoase serbări, de care se leagă un eveniment însemnat din viaţa lor.

Ecaterina REDEI

Doi la zero!

Ne găsim cu microfonul pe stadionul „23 August“ din Sînnicolaul Mare, unde va avea loc meciul de fotbal între echipele „Progresul“ Sînnicolaul Mare cu „Recolta“ Sînnicolaul Mare.

In deschidere vor juca unitatea I-a şi unitatea a II-a.

In momentul de faţă la fluierul arbitrului Bibartz Corneliu, îşi fac apariţia pe teren echipele de fotbal ale unităţii I-a şi a II-a, (aliniind următoarea formaţie: unitatea I-a: Ilin, Teodor, Caragiov, Cochela, Cioban, Ionescu, Lipovan, Bomboi, Zotta, Şchiopu şi Raicici. Unitatea a II-a: Dama, Lucikast, Bliklin, Götz, Walter, Schisa, Kappel, Loch, Helm, Chicin, Fugel.

Jucătorii se aliniază la centrul terenului şi dau cunoscutul salut sportiv.

La alegere, mingea a rămas la echipa unităţii a II-a, iar terenul la unitatea I-a.

De la început se remarcă caracterul dinamic al jocului, caracterizat prin succesiunea rapidă a fazelor de la o poartă la alta.

Asistăm la o avalanşă de şuturi trase la poartă, de jucătorii de la echipa Unităţii I-a care practică un „joc modern“ plin de „subtilităţi tehnice“.

In momentul de faţă mingea se găseşte la Bomboi care caută să treacă de fundaşul Bliklin, deşi atacat, Bomboi reuşeşte să conducă admirabil mingea, o pasează scurt pe jos la Zotta şi acesta printr-un şut puternic trage plasat în colţul stîng al porţii.

Gol! — Nu — ne-am grăbit. Printr-un salt formidabil portarul unităţii a II-a, Dama, reuşeşte să prindă o minge destul de dificilă.

Mingea degajată puternic de portar, trece de centrul terenului ajungînd pînă la Zotta, care printr-un stop bine executat rămîne în posesia mingiei, însă pentru scurt timp pentru că este atacat de Götz care îl deposedează de minge. Acesta, neavînd cui să i-o dea, fiind atacat simultan de 3 jucători de la unitatea I-a, o pasează la întîmplare.

Mingea ajunge la Şchiopu care pentru o clipă o reţine şi se uită cui să i-o dea. Il vede pe Zotta nemarcat şi i-o pasează acestuia. Zotta o trimite la Bomboi pe extremă, care cu o pasă scurtă o trimite la Lipovan şi acesta de la şase metri trage, plasat cu stîngul în colţul drept al porţii — prinzînd portarul pe picior greşit.

Coechipierii îl strîng în braţe pe Lipovan şi între timp mingea este pusă la centru şi jocul continuă mai departe.

Fazele se succed cu repeziciune de la o poartă la alta însă scorul rămîne pînă la sfîrşitul reprizei I-a de 1—0.

In momentul de faţă echipele se retrag de pe teren pentru pauza respectivă.

Dăm legătura cu... adică nu putem da nici o legătură, aşa că vom continua comentariul mai departe însă nu despre joc, ci despre sistemul de joc.

Am constatat că echipa unităţii a I-a, practică un joc modern care se remarcă prin şuturi precise şi scurte pe jos, de la om la om, prin marcarea strictă a adversarului, printr-un control riguros al balonului cît şi prin aplicarea unei concepţii tactice de joc, juste.

La reluare după pauză, jocul devine mai dinamic iar echipa unităţii a I-a, pune stăpînire pe joc, reuşind să se menţină în careul advers. Se trag multe mingi la poartă însă care sînt reţinute cu succes de portarul Dama. In minutul 25 se produce o îngrămădeală la poarta lui Dama şi în momentul în care Zotta se pregăteşte să şuteze a fost faultat. Arbitrul atent a acordat 11 m. Cochela îşi potriveşte mingea, iar jucătorii se retrag din careul de 16 m. Cu un şut plasat Cochela înscrie imparabil, 2—0.

Meciul se termină în nota de dominare a echipei unităţii a I-a, care deslănţuie atacuri puternice la poarta lui Dama, destrămînd apărarea echipei adverse. Profit de terminarea meciului şi invit la microfon pe căpitanii celor două echipe: Zotta Valerian de la unitatea a I-a şi Götz I. de la unitatea a II-a.

— Noi am învins pentru că am practicat un joc colectiv şi apoi pentru că am avut o condiţie fizică bună datorită antrenamentelor făcute cu tov. Pastiu A. profesor de educaţie fizică şi Voichiţa I. jucător la echipa locală Progresul.

— Iar noi am fost învinşi în primul rînd că n-am practicat un joc colectiv şi cu o justă tactică în cîmp. Condiţia fizică la noi şi-a spus cuvîntul greu. N-am avut profesor de educaţie fizică însă acum avem pe tovarăşul Botescu Ion şi sperăm că în curînd ne vom lua revanşa.

Chiar în acest moment arbitrul cheamă să se alinieze pe teren cele două echipe mari, aşa că dragi „ascultători“ emisiunea noastră a luat sfîrşit şi dăm legătura cu... adică dacă vreţi, puteţi rămîne pe emisie să ascultaţi mai departe desfăşurarea jocului dintre cele două echipe „mari“.

AL. MIHU

TOTUL A PORNIT DE LA UN MOTAN!

POVESTIRE DE AL. O. ZOTTA

(Continuare din numărul trecut)

Fata, care asistase în tăcere la această discuție, interveni trăgîndu-l de braț pe Petrică:

— Să mergem, întîrziem la școală! Iar voi mai gîndiți-vă; faceți un concurs să vedeți care-i cel mai voinic!

Și, cu pași grăbiți, cei doi se depărtară. După o bucată de drum, fata, înroșindu-se, încerca să îngîne ceva. La rîndul său, Petrică, încercînd să-și ascundă tulburarea care-l încerca și pe el, rosti mînios:

— De ce nu m-ai lăsat să mă bat? Le-aș fi arătat eu neobrăzaților!

In sinea lui era însă mulțumit că plecase înainte ca bătăușii să fi luat hotărîrea necesară.

Fata-l privi cu admirație:

— De ce mi-ai luat apărarea? Ce te-a făcut să te dai drept vărul meu? Doar ne vedem pentru prima dată...

— Petrică mă cheamă, ripostă scurt băiatul.

— Pe mine, Valeria, urmă cu căldură fata. Invăț la Școala 23-fete...

— Eu, la 10-băieți.

O examină în tăcere. O fată ca oricare alta. Inăltuță, zveltă, cu părul castaniu, împletit în cozi. Poate că ochii îi erau deosebiți de ai altor fete. Erau albaștri; irisul, foarte mare, aproape că n-avea contur și-și răsfrîngea culoarea asupra întregului ochi.

Simțindu-se cercetată, fata se cam fîstîci. Dar, nu știți cum sînt fetele? Niciodată nu lasă să se vadă că le face plăcere cînd le admiri! Deci Valeria redeveni numaidecît stăpînă pe ea și, cochetă, se îngrijoră:

— Nu cumva mi-au pătat bluza?!

Apoi adăugă ca din întîmplare:

— Hm... în fiecare zi mergi pe aci la școală?

— Mda... încuviință Petrică.

— Mă mir, urmă Valeria, mă mir că nu te-am întîlnit niciodată... Poate că voi intrați mai devreme la cursuri?!

— Nu... adică... ascultă, ai văzut filmul „Soarta toboșarului"? Așa-i că-i grozav? Eu l-am văzut, de trei ori, și mă mai duc o dată! Să vezi cum ascunde băiatu' pistolul! Dar, la nevoie, îl dezgroapă. Il împușcă pe unul din spioni însă e, la rîndul lui, împușcat, de către celălalt spion! Noroc că oamenii securității erau pe aproape! Băiatul a fost salvat. Banditii, prinși!

Petrică vorbise atît de repede, încît Valeriei îi veni pe loc să-l întrebe dacă tatăl lui nu-i crainic sportiv la radio... Dar simțind așa, pe departe, că trebuie să fie vorba de altceva, nu-și exprimă glumeața presupunere.

— Petrică, uite că ne-am apropiat de școală. La revedere...

— La revedere, Valeria. Poate că...

Dar pentru că după acest „poate că..." glasul lui Petrică a devenit șoaptă, trebuie să pun puncte-puncte!

Trei minute mai tîrziu, cei de la „10-băieți" își dădeau coate: „Uite-l pe Petrică, vine la timp! Ce i s-o fi întîmplat? Cine l-a făcut să nu întîrzie?"

★

Bineînțeles că motanul Mițoc l-a făcut pe Petrică să nu întîrzie! O dovadă în plus e faptul că, a doua zi, Petrică se sculă tot la ora șapte fără un sfert. Ba, mi se pare, chiar la șapte fără douăzeci! Aceasta pentru că visase ceva nemaipomenit de interesant și plăcut. Se făcea că el însuși e micul toboșar din filmul lui Gaidar. Spionii, printre alte tîlhării, voiau s-o răpească pe Valeria. Tocmai cînd se pregăteau să fugă din Odesa și unul dintre ei, acela gras și voinic, o ducea în spate legată fedeleș pe fata cu ochii ca două crîmpeie de ceață albastră, apăru el, Petrică Mărgărit, cu pistolul în mînă: „Stați! Mîinile sus!" Spionii încremeniră. Petrică o eliberă pe Valeria și... Dar aci visul se întrerupse. Eh, ce ți-i și cu visele astea frumoase... Intotdeauna se întrerup tocmai acolo unde-i mai interesant! Așa că Petrică se trezi la șapte fără douăzeci și se grăbi să se îmbrace, să mănînce și să plece la școală, sub privirile bucuroase și mirate ale mamei, care nu mai știa ce să creadă.

Vă întrebați, desigur, ce legătură e între acest vis și motanul Mițoc! Trebuie să fie una! Oricum, în sinea lui, Petrică Mărgărit, ieșind în stradă, se străduia să se încredințeze că noua sa ispravă de hărnicie se datorește tot motanului. S-ar putea ca unii dintre dumneavoastră să fie de altă părere. Eu unul însă sînt nevoit să cred numai și numai ceea ce crede Petrică, deoarece despre el scriu. Părerea mea personală n-are ce căuta aici...

Ajungînd la un anume colț de stradă, pașii lui Petrică se încetiniră ca prin farmec. Astfel că Petrică parcurse cincizeci de metri într-un sfert de ceas. Doar atunci cînd de după colț apăru o fată cu părul împletit în cozi și cu ochii ca două pete de albastru, picioarele lui Petrică Mărgărit catadixiră să-și ia avînt. Și unde porni Petrică -ntr-o goană de ziceai ce-i aia. Trecu fulger pe lîngă Valeria, prefăcîndu-se indiferent, și de-abia după ce o depăși se-ntoarse, o așteptă și o salută, cerîndu-și scuze că n-a recunoscut-o... Apoi, ca din întîmplare, își potrivi pasul cu al ei și observă inteligent că pomii de pe stradă au înflorit deoarece e primăvară...

La care Valeria răspunse că e de aceeași părere și că din flori vor ieși frunze și fructe.

Iar Petrică își exprimă convingerea fermă că toate astea nu vor dura decît pînă la toamnă, cînd frunzele se veștejesc și cad, alcătuind un covor de aur...

...Ca-ntr-o compoziție de clasa a VI-a cu subiectul „Toamna".

★

Nemaipomenit! Petrică se sculă a treia zi tot la șapte fără douăzeci! A, motanul Mițoc trebuia pur și simplu jupuit! N-are a face că sforăia pisicește în timp ce stăpînul său se grăbea să se îmbrace! S-ar putea ca vreun cititor mai isteț să spună că hărnicia de care dădea dovadă Petrică se datora nu motanului, ci altor pricini. Nu mă privește, v-am mai spus. Or fi altele, dar, dacă Petrică nu le recunoaște, trebuie să găsim un... motan ispășitor!

Zece minute mai tîrziu, orice trecător aflat în apropierea știutului colț de stradă putea zări un Petrică neliniștit, pășind tîrșa-tîrșa, cu ghiozdanu-n balans. Probabil c-o aștepta pe Valeria. Și, dacă era neliniștit, avea dreptate. Vedeți dumneavoastră, Petrică e unul dintre acei băieți care nu-și dau cu ușurință simțămintele pe față! Ca atare, nu-i venea de loc la socoteală că Valeria va băga de seamă că e dinadins așteptată... O zi, două, mai mersese, pentru că împrejurările fuseseră prielnice. Dar de acum înainte?! Ce pretext putea găsi?

Ingîndurat, Petrică privi absent la cei cîțiva băieți care își făceau de lucru în mijlocul străzii. Fiecare avea în sîn cîte doi porumbei călători. Urmărind cu atenție un stol de porumbei străini care se roteau pe deasupra lor, slobozeau cînd și cînd, c-o anumită socoteală, cîte unul din sîn. In felul acesta încercau să atragă la ei porumbeii străini.

In mintea lui Petrică încolți la repezeală un plan. Și-n clipa cînd Valeria apăru în stradă, el dădu buzna-n grupul celor cu porumbei. Pretextul fusese găsit.

— Hei, voi ăștia, v-am prins! Vreți s-o bateți pe fata aceea, nu? le strigă, arătînd către Valeria.

Băieții îl priviră mirați:

— Ce ți-i, vere? Vezi-ți de drum, nu ne încurca!

— Lăsați că știu eu! Vreți s-o bateți pe Valeria! o ținu morțiș Petrică, în timp ce fata se apropia.

— Ascultă, mă, nu cunoaștem nici o Valerie. Dă-ne pace, că avem treabă!

— Știu eu ce treabă!

— Ai să iei două după ceafă!

— Aha, de-abia acum vă dați arama pe față! Nerușinaților! Lașilor!

Pleosc! O palmă răsună pe obrazul înfierbîntat al lui Petrică.

Plici! răspunse Petrică al nostru cu altă palmă.

Și se-ncinse o bătaie de pomină. Nimeni nu făcea economie de pumni.

— Vai, ce s-a-ntîmplat?! năvăli între beligeranți Valeria speriată.

— Vor să te bată, dar le arăt eu lor! gîfîi Petrică, pregătindu-se să aplice în obrazul nu știu cui un „swing".

— Ce-aveți cu noi! se adresă Valeria mînioasă „bătăușilor".

— N-avem nimic! răspunse unul dintre dînșii. Dar dați-ne pace! Avem treabă.

— Aha, faceți pe neștiutorii! se revoltă Petrică. Ați așteptat-o pe Valeria ca s-o bateți, știu eu!

— Hai, cărați-vă! se-nfurie altul. Ne pierdem vremea cu voi!

Și, plictisindu-se de toată afacerea asta încurcată, băieții își văzură de porumbeii lor. Iar Petrică se depărta, împreună cu Valeria. Tamponîndu-și cu batista buza care-i sîngera, o încredință pe prietena lui că „neobrăzații" o așteptaseră „expre", pentru a o „părui", dar că el prinsese de veste și „îi învățase minte".

Valeria surîse tainic.

Pricepuse șiretlicul?

Poate că da...

Poate că nu...

Valeria îi scutură praful de pe haină. Și-i ceru batista:

— Dă-mi-o. Am să ți-o spăl eu. Ți-o aduc mîine. Ca să nu prindă de veste mama ta și să te certe pentru că te-ai bătut...

. . . .

— Deci, tovarăși pionieri, se cuvine să-l felicităm pe Petrică; nici în anul acesta n-a întîrziat la școală! Vine zilnic la timp, încheie Mircea Negulescu paragraful rezervat lui Petrică în darea de seamă.

Izbucniră aplauze.

Iar Petrică, roșu ca un rac fiert, clipi ștrengărește către Valeria.

(Sfîrșit)

Micuța cusătoreasă

Cînd am intrat în clubul școlii, privirea mi-a fost atrasă de o pînză albă, tighelită cu ață roșie pe margine, care era întinsă pe o masă. M-am apropiat curios. Era o cusătură de mînă înfățișînd doi copii care se strîngeau în brațe. Era atît de frumoasă, încît, nerăbdător, am întrebat copiii din jur cine a cusut-o.

Intr-un glas toți au răspuns în cor: „Pia dintr-a II-a".

Voiam neapărat s-o cunosc pe Pia așa că am întrebat unde stă. Un copil cu ochii mari, curioși, se oferi imediat.

Am ajuns repede, pentru că drept să vă spun, călăuza mea era foarte pricepută. Încă de la poartă ea îmi strigă, arătîndu-mi o fetiță în curte:

— Uite-o pe Pia!

Ne-am apropiat.

Pia e o fetiță înăltuță pentru anii ei. Are părul blond împletit în două codițe legate la capete cu două funde mari, roșii. E tare veselă, și atunci cînd rîde face două gropițe în obrajii bucălați, iar ochii mari, verzi, mereu întrebători și neastîmpărați, parcă rîd și ei.

După ce ne-am împrietenit, o rog să-mi povestească cum a învățat să lucreze cusături.

— Eu știam să cos de cînd eram mică, însă nu prea bine! (vedeți, cînd era „mică", pentru că ea e mare acum, are 8 ani și-i în clasa a II-a B la Școala elementară de 7 ani din comuna Pesac, raionul Sînnicolaul Mare, regiunea Timișoara). Mămica mi-a dat atunci să lucrez o floare pe o batistă și n-am făcut-o așa bine... Mi-a fost ciudă și-mi părea rău că nu i-a plăcut.

— Ce să-i faci, așa-i la început. E mai greu, însă cred că nu te-ai supărat chiar de tot, îi spun eu.

Pia se uită la mine — cu o privire serioasă, parcă reproșîndu-mi că am așa o părere despre ea. Eu însă nu-i dau pace și o necăjesc:

— Și n-ai mai lucrat nimic, așa-i?

Tace. Își duce mîna la colțul gurii, cu un gest bătrînesc, și se gîndește. Imi răspunde mai tîrziu:

— Sigur că am mai cusut! Chiar eu singură i-am cerut mamei să cos și ea mi-a dat să lucrez un trandafir. A ieșit mai bine. Acum lucrez la o lebădă și la niște flori.

S-a dus în casă și a adus lucrul. Era chiar lebăda și florile. Să vă spun drept, Pia lucrase mult la lebădă și chiar foarte frumos.

Am văzut că avea o grămadă de jurubițe de ață colorată. Cînd am întrebat-o cine i le-a dat, mi-a răspuns în mare taină.

— Tanti Ana și mămica.

M-am despărțit de Pia Fana, lăsînd-o sub vișinul din grădină să coase mai departe la lebăda și florile ei.

Cînd am ajuns la poartă, a fugit după mine și mi-a spus:

— Să veniți să vedeți cînd o fi gata lebăda! O să fie tare frumoasă!

C. MIHAI

De pe „șantierele" scriitoricești

Fără îndoială că mulți dintre cititorii noștri se întreabă la ce opere noi lucrează scriitorii noștri pentru copii în clipa de față. Iată mai jos cîteva informații menite să răspundă măcar în parte curiozității acestor cititori.

Acad. Tudor Arghezi lucrează pentru voi la un volum de versuri intitulat „Povești despre mîțe, capre și sfini".

„Papuciada" se cheamă romanul în versuri pe care-l pregătește acad. Camil Petrescu.

Figura anticului erou din mitologia greacă, Heracles, este reînviată de către acad. Victor Eftimiu într-un poem care se va numi chiar „Heracles".

Desigur că vă bucură vestea că Eusebiu Camilar lucrează la al doilea volum din „1001 de nopți".

Volume de versuri pentru voi pregătesc; Otilia Cazimir, Virgil Teodorescu, H. Stolper, Cezar Drăgoi și alții.

Octav Pancu-Iași, căruia îi va apărea în curînd cartea „Mai e un loc pe genunchi", definitivează o culegere de povestiri intitulată „Ala-bala portocala".

Pe masa de lucru a Gicăi Iuteș, autoarea „Inimoșilor", se află un nou roman, numit „Intre noapte și zi".

Sanda Doiniș, Victor Vîntu, Mircea Sîntimbreanu, Tamara Pînzaru alcătuiesc cîte o culegere de povestiri și schițe.

...și așa mai departe. Bineînțeles că lista lucrărilor de pe „șantierele" harnicilor noștri scriitori s-ar putea încă prelungi dar... să nu fim prea indiscreți!

Redacția și administrația: București Piața Scînteii, tel. 7.61.00, 7 60 10 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen P.T.T. 100 114 Tiparul Intr. Poligrafică Nr. 2, str. Brezoianu Nr. 23—25